REGELE HOŢILOR

de JACK VANCE

“În toate aceste lumi multicolore ale universului, nici un cod moral nu are o valabilitate absolută. Un cetăţean onorabil de pe Almanatz ar fi executat pe Judith IV. Un mod de comportare absolut normal pe Medellin ar provoca repulsia cea mai vehementă pe Pământ, iar pe Moritaba un hoţ îndemânatic se bucură de cea mai înaltă stimă. Personal, sunt convins că virtutea nu este decât oglindirea bunelor intenţii.”

Magnus Ridolph

– Aici, pe Moritaba, bogăţiile potenţiale sunt nenumărate, zise cu regret comisarul de bord. Poţi găsi piei magnifice, lemn din esenţele cele mai rare, iar coralul, l-aţi văzut?, este roşu purpuriu şi străluceşte ca flăcările iadului! Dar, făcu un semn din cap, arătând micul port, nu ştiu dacă merită osteneala. Toţi care vin pe-aici, nu se interesează decât de telex; or, aşa ceva, n-or să capete niciodată. Bătrânul Kanditter, Regele Hoţilor, este mult prea şmecher pentru ei.

Magnus Ridolph citea capitolul consacrat Moritabei în „Ghidul Planetelor”:

«Climatul este umed şi nesănătos. Cât despre condiţiile naturale, cea mai apropiată imagine ar fi bazinul amazonian amplasat pe versanţii Alpilor lunari.»

Parcurse în grabă o listă de boli locale, apoi întoarse pagina.

„În primii ani ai colonizării, Moritaba a servit drept bază şi port lui Louie Joe, flibustierul. Când navele de poliţie i-au dat de urmă, Louie Joe şi acoliţii săi rămaşi în viaţă s-au refugiat în junglă, unde s-au amestecat cu indigenii, dând naştere unei rase hibride, aşa-numiţii Oameni-oameni - şi asta în ciuda tuturor biologilor, care susţineau că un asemenea metisaj nu este posibil. Cu vremea, Oamenii-oameni au devenit un trib puternic, care ocupă o regiune a Moritabei denumită Arcadia Major, celebră prin faptul că ar ascunde în adâncurile sale mari zăcăminte de cristale de telex.”

Căscă şi băgă cartea în buzunar. Se ridică şi, apropiindu-se agale de hublou, contemplă gânditor Moritaba.

Gollabolla, principalul oraş al planetei, era înghesuit între un munte şi o mlaştină. Găseai acolo un Birou de control al

Commonwealthului, o misiune Uni-Cultură, un bazar, o şcoală, câteva cartiere de locuinţe, toate construite din plăci metalice, mai mult sau mai puţin corodate, supraînălţate pe piloni din lemn local şi unite între ele prin pasarele şubrede.

Magnus găsea peisajul pitoresc în teorie, dar deprimant în practică.

– Carantina a fost ridicată, domnule, rosti o voce. Puteţi debarca.

– Mulţumesc, răspunse Magnus Ridolph şi se întoarse. În faţa lui se afla un omuleţ solid, cu o figură arţăgoasă. Acesta îl privi bănuitor, apoi făcu un pas spre uşă. Maxilarul proeminent, ochii mici, negri şi neastâmpăraţi, părul zburlit ca o coroană îl făceau să semene cu un cimpanzeu.

– În locul dv., domnule Mellish, i se adresă afabil Magnus, nu mi-aş coborî bagajele, înainte de a-mi fi găsit o locuinţă bine protejată împotriva hoţilor.

Ellis B. Mellish îşi scutură nervos, servieta.

– Nici vorbă ca vreun hoţ să-mi şterpelească ceva, v-o garantez.

Expresia feţei lui Magnus deveni gânditoare:

– Presupun că bunele dumneavoastră cunoştinţe în domeniul metodelor lor constituie un mare avantaj..

Omuleţul îi întoarse spatele. Între ei domnea o oarecare răceală datorită faptului că Magnus îi vânduse lui Mellish jumătatea unui zăcământ de telex pe planeta Ophir, urmarea fiind că acesta extrăsese cristale nu numai din proprietatea sa, dar, de asemenea, şi din cea aparţinându-i lui Magnus Ridolph.

Totul se încheiase cu o scenă penibilă în biroul lui Mellish, cu un schimb de incriminări şi ameninţări - situaţie agravată încă şi mai mult de faptul că zăcământul era deja epuizat. Şi, printr-o pură coincidenţă, se reîntâlniseră amândoi pe prima navă spre Moritaba, singura altă sursă cunoscută de cristale de telex.

Sabordul navei se deschise şi pătrunzătoarele miasme ale Moritabei îi izbiră în faţă - mlaştină stătută, vegetaţie luxuriantă, resturi în descompunere. Coborîră pasarela, clipind din ochi în calda lumină galbenă a soarelui Pi Aquarii.

Patru indigeni erau aşezaţi pe pământ - fiinţe filiforme, cu pielea brună-purpurie, destul de apropiaţi ca aspect de specia

umană. Erau Oameni-oameni, rasa hibridă guvernată de Kanditter, Regele Hoţilor.

Comisarul de bord, care îi aştepta la baza pasarelei de debarcare, le aruncă o privire pătrunzătoare.

– Feriţi-vă de tipii ăştia, îi avertiză el. Sunt în stare să vă fure caninii dacă aveţi proasta inspiraţie să deschideţi gura în faţa lor.

Cele patru creaturi se ridicaseră şi se apropiau cu paşi lungi, elastici.

– Dac-ar fi după mine, adăugă comisarul, i-aş alunga cu lovituri de baston. Dar ordinele sunt ordine: «*Fără violenţe gratuite*». Observând camera video a lui Mellish, adăugă: Ar fi mai bine să n-o luaţi cu dumneavoastră, domnule. O vor şterpeli cu siguranţă.

Mellish îşi strânse buzele sfidător:

– Dacă îmi iau acest aparat, înseamnă că-l merită şi că eu li l-am dat.

– Or să vi-l ia - afirmă sceptic comisarul.

– Dacă cineva sau ceva mă deposedează de acest aparat, promit să vă fac cadou unul identic, îl privi sfidător Mellish.

Comisarul înălţă din umeri. Un zbârnâit îl făcu să ridice capul.

– Elicopterul pentru Challa, arătă el.

Era, într-adevăr, vehiculul zburător cel mai ciudat din câte văzuse vreodată Magnus Ridolph. O enormă emisferă de reţea metalică forma o cupolă acoperind întregul aparat, ca o umbrelă sub care se învârteau palele elicelor.

– Asta vă poate demonstra încă o dată zise comisarul, neputându-şi ascunde admiraţia, iuţeala de mână a corobcarilor de pe aici. Plasa este conectată la un curent de înaltă tensiune imediat ce elicopterul aterizează. Altfel, la nici o oră de la oprirea motoarelor n-ar mai rămâne bucăţică din tot aparatul.

– Ce locuri! râse nervos Melish. Mi-ar place să fiu guvernator o lună, două. Privi în direcţia lui Magnus, care contempla liniştit elicopterul. Şi dumneata, Ridolph dragă? Crezi c-ai reuşi să-ţi fereşti cămaşa? Izbucni din nou în rîs.

– În general, sunt în măsură să mă adaptez împrejurărilor, îi răspunse Magnus, măsurându-l din ochi cu o

curiozitate detaşată. Sper că aparatul video nu era de mare valoare.

– Ce vrei să spui? întrebă omuleţul ducându-şi mâinile la maletă.

Capacul deschis atârna; maleta era goală! Privi spre comisarul de bord, care, plin de tact, îi întorcea spatele, apoi împrejurul lui cei patru indigeni stăteau pe jos; unul lângă altul, la vreo zece metri; şi-i fixau cu privirea ochilor lor vioi, de culoarea chihlimbarului.

– Care din ei mi-a luat-o? întrebă Mellish, roşu de furie până în vârful urechilor.

– Nu vă enervaţi, zise comisarul, dacă vreţi să faceţi afaceri cu regele.

Mellish se răsuci către Magnus Ridolph:

– Dar dumneata, dumneata l-ai văzut? Care...?

Magnus îşi permise un surâs imperceptibil, care îi încreţi uşor barba. Făcu un pas înainte şi-i întinse camera video.

– Voiam numai să vă pun la încercare vigilenţa. Mi-e însă foarte teamă că nu sunteţi deloc pregătit ca să trăiţi aici, pe Moritaba.

O clipă Mellish îl fulgeră din priviri pentru ca mai apoi să i se adreseze cu un zîmbet ameninţător

– Ridolph, eşti amator de pariuri?

– În unele ocazii, accept unele riscuri calculate - dar de pariat? Nu, niciodată.

– Am de gând să-ţi fac o propunere, insistă persuasiv Mellish. Acum, nu-i aşa, mergi la Challa?

– După cum ştii, încuviinţă Magnus. Am treabă cu regele.

Omuleţul rânji, arătându-şi dantura îngălbenită:

– Hai să luăm fiecare dintre noi un oarecare număr de obiecte mărunte - ceasuri, camere video, aparate micromac, ecrane de buzunar, energizoare, aparate de ras, pachete de ţigări, curăţitoare, microbiblioteci... Şi, la urmă, vedem care din noi a fost mai vigilent. Sprâncenele stufoase i se arcuiră întrebător.

– Şi care-i miza? se interesă cu răceală Magnus.

– Eh! Mellish schiţă un gest de nerăbdare.

– Îmi datorezi o sută de mii de credite pentru telexul pe care mi l-ai sfeterisit de pe proprietatea mea, zise Magnus. Hai să pariem «dublu sau nimic».

– Asta ar însemna, clipi nervos celălalt, să pariez două sute de mii de credite pe nimic, pentru că eu nu recunosc că am vreo datorie faţă de tine. în schimb, pun la bătaie cincizeci de mii de credite, bani gheaţă. Tu ai o asemenea sumă?

Nu se poate spune că Magnus Ridolph s-ar fi manifestat dispreţuitor, dar modificarea unghiului elegantelor sale sprâncene albe, uşoara palpitare a finului său nas aristocratic lăsară o impresie echivalentă.

– Cred că dispun de suma pe care ai menţionat-o.

– Completează un cec pe numele meu, spuse Mellish. Şi eu voi face la fel, pe numele tău. Comisarul le va păstra pe amândouă.

– Cum doreşti...

* * *

Elicopterul îi transportă pe Mellish şi pe Magnus Ridolph către Challa, reşedinţa lui Kanditter, Regele Hoţilor. Mai întâi survolară un braţ al unui fost fund de mare, o învălmăşeală greu imaginabilă de vegetaţii luxuriante cu frunziş oranj, purpuriu şi verde, străbătută de o reţea de bălţi stătătoare şi mlaştini.

Apoi se ridicară deasupra unui perete de faleze albe, traversară aproape la nivelul solului un platou înalt, unde animale semănând cu nişte bizoni cu şase picioare rumegau tufişuri de culoarea muştarului. În cele din urmă coborîră într-o vale adâncă, ce părea întunecată în umbra junglei, şi se îndreptară spre un pâlc de arbori foarte înalţi, ce dominau vegetaţia înconjurătoare ca un panaş de pene de struţ. Sub ei se ivi un luminiş şi elicopterul ateriză; ajunseseră la Challa.

Magnus Ridolph şi Mellish coborîră şi priviră împrejur prin umbrela electrificată. Un grup de indigeni cu pielea întunecată şi cu ochi mari de culoarea chihlimbarului se ţineau la o distanţă respectuoasă, clătinându-se de pe un picior pe altul în sandalele lor de piele împletită, cu vârful ascuţit.

Peste tot se vedeau case supraînălţate pe piloni, construite dintr-un splendid lemn albastru striat de nervuri albe; acoperişurile păreau alcătuite dintr-un muşchi pufos de culoare gri. La capătul unei străzi mai largi se zărea un edificiu mai impunător, ale cărui două aripi laterale se pierdeau sub arbori.

Nu departe, un grup de trei pământeni asistaseră cu o expresie de plictiseală la aterizarea elicopterului. Unul dintre ei -

un tip cu faţă măslinie, un nas coroiat ca de vultur şi ochi căprui - tresări, apoi o luă la fugă spre ei.

– Domnule Mellish! Ce vânt bun vă aduce pe-aici? Îmi pare bine că vă văd!

– Nu mă-ndoiesc, Tomko, nu mă-ndoiesc, zise Mellish. Care-i stadiul afacerii?

Tomko se uită când la unul, când la celălalt, apoi mormăi, oarecum încurcat:

– Hm, păi... cum să spun, nimic sigur până în prezent. Bătrânul Kanditter, adică regele, nu vrea să acorde nici o concesiune, în ruptul capului.

– De asta las' că m-ocup eu, răspunse Mellish. Apoi se întoarse şi, ridicând vocea, se adresă pilotului: Lasă-ne să ieşim din cuşca asta.

– Când am să vă spun, domnule, deschideţi uşa aceea.

Pilotul ocoli aparatul şi strigă:

– Acum!

Mellish şi Magnus Ridolph ieşiră, fiecare din ei ducând două cutii de magneziu.

– Sunteţi amabil, ne-aţi putea sugera unde ne-am putea caza? se interesă Magnus.

– În general, răspunse Tomko pe un ton gânditor, există întotdeauna câteva case goale, pe aici. În ce ne priveşte, noi locuim într-o aripă a palatului regal. Dacă vă veţi prezenta regelui, este probabil să vă invite şi pe dumneavoastră.

– Mulţumesc, răspunse Magnus. Mă duc chiar acum să-i prezint omagiile mele.

Din spatele lui răsună un fluierat, întorcându-se, îl văzu pe pilot făcându-i semne prin plasa electrificată. Se apropie de acesta, pe cât îi permitea cuşca.

– Ţineam doar să vă previn, îi zise pilotul. Să fiţi atent cu regele. E ăl mai rău din toţi. Că de asta e rege. Ce mai... fură de rupe!

Clătinând cu gravitate din cap, pilotul se întoarse la elicopter.

– Mulţumesc, rosti gânditor Magnus Ridolph.

Simţind o uşoară vibraţie la încheietura mâinii, se răsuci către indigenul care îl înghesuia din spate:

– Amice, cuţitul tău este ineficace faţă de aliajul din care-i făcută cutia. Ţi-ar trebui un aparat de sudură.

Indigenul se îndepărtă liniştit. Magnus porni spre palatul regal. Imaginea era agreabilă şi-i reamintea de vechea Polinezie. Satul părea curat şi ordonat. Din loc în loc, la intervale regulate în lungul aleii, se observau mici prăvălii; pe tejghele erau expuse fructe galbene, tuburi de un verde strălucitor, grămăjoare de insecte moarte semănând cu crevetele, borcane cu făină ruginie. Negustorii şedeau pe jos în faţa tejghelei, nu în spatele acesteia.

În faţa palatului era amenajat un cort de pânză, sub care îl găsi pe Kanditter, Regele Hoţilor, moţăind într-un fotoliu adânc şi scund. Nu se deosebea de ceilalţi indigeni decât prin coroniţa de aur-roşu încrustat cu cristale de telex pe care o purta pe cap.

Neştiind care ar putea fi regulile protocolului local, Magnus se apropie pur şi simplu de rege şi-l salută printr-o înclinare a capului.

– Salut! îi răspunse regele cu o voce adormită. Numele şi profesia?

– Mă numesc Magnus Ridolph, domiciliat în Tran, pe Lacul Sahara, planeta Pământ. Am venit... deci ca să fiu scurt... am venit...

– După telex?

– Aş fi nebun dac-aş nega-o.

– Hohoho! Regele se balansă în fotoliu şi un surâs îi înflori pe figură: Ghinion, mare ghinion. Cristalele de telex rămân pe Moritaba.

Magnus plecă privirea Se aşteptase la un asemenea refuz.

– Cu toate acestea, aş putea îndrăzni să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră regală?

– Cum? Cum? dispăru surâsul regelui. Ce tot spui?

– Unde mă sfătuiţi să mă cazez?

Regele indică printr-un gest larg o întreagă aripă a palatului:

– Loc mult aici. Hai, intră.

– Mulţumesc, zise Magnus Ridolph.

* * *

Magnus îşi găsi o locuinţă convenabilă în partea din spate a palatului. Acolo se afla un rând de camere dând spre alee, ca nişte boxe pentru cai, şi ale căror uşi ca de grajd sporeau asemănarea. Îşi alese una.

Încăperea era plăcută, cu un umbrar de frunze fremătând deasupra capului şi un covor de frunze auriu-ruginii în faţa uşii. Interiorul era confortabil pentru un spartan: un pat, un ulcior cu apă proaspătă, un bufet sculptat încastrat în perete şi o masă.

Fredonând printre dinţi o melodie, Magnus deschise bufetul şi privi înăuntru.

Nu se putut stăpâni să nu zâmbească uşor când văzu panoul negru care alcătuia fundul mobilei. La prima vedere şi la pipăit, părea solid, dar îşi dădu seama că putea fi deschis din exterior.

Şi pereţii dădeau impresia că ar fi în regulă: bârne din lemn albastru, spaţiile dintre ele fiind obturate cu o răşină de felul masticului; ferestre nu existau.

Magnus îşi desfăcu bagajele şi-şi întinse bunurile pe pat. De afară se auziră nişte voci şi, ridicându-şi ochii, îl văzu pe Mellish clătinându-se pe picioruşele sale în timp ce cobora poteca, cu mutra de buldog furios, cu pumnii strânşi şi coatele balansându-se ritmic la unison cu paşii lui mici. Tomko forma ariergarda, cărând bagajele.

Magnus înclină capul curtenitor şi se retrase în cameră. Îl văzu pe Mellish rânjind lui Tomko şi-l auzi spunând:

– I-au găsit un staul ţapului bătrân. Şă fiu al naibii dacă nu seamănă, când îi vezi bărbuţa cum atârnă exact pe deasupra uşii!

Tomko chicoti slugarnic. Magnus se încruntă. Hm, ţap bătrân? Se întoarse spre pat la timp pentru a observa o sclipire metalică.

Bărbatul strânse din buze. Micromacul şi una dintre baterii îi dispăruseră. Privind sub pat, remarcă în somieră un loc unde fibrele aveau o nuanţă ceva mai închisă. Când se ridică, abia dacă apucă să vadă ecranul de buzunar dispărând, după o rapidă ascensiune, printr-un orificiu apărut în partea de sus a peretelui.

O clipă Magnus fu tentat să se repeadă în odaia vecină, dar renunţă la vreme, i-ar fi fost imposibil să ghicească câţi indigeni s-ar fi pus pe jefuit, dacă ar fi ieşit din cameră un moment. Băgă totul înapoi în valize, le încuie, le puse pe podea în mijlocul încăperii, se aşeză pe pat şi-şi aprinse o ţigară.

Rămase pe gânduri vreun sfert de oră. Din depărtare îi parveni la ureche o hărmălaie înfundată de voci furioase, întoarse capul ascultând cu atenţie.

– Derbedei! Hoţi! Borfaşi! zbiera Mellish.

Magnus surâse lugubru, se ridică şi, luându-şi bagajele, ieşi în stradă.

Îl găsi pe pilotul elicopterului citindu-şi tihnit ziarul în interiorul cuştii sale.

– Aş putea intra? i se adresă Magnus.

Pilotul se ridică şi acţionă o manetă.

Magnus intră şi-şi puse valizele pe pământ.

– Tocmai am citit ceva despre dumneavoastră, îi zise pilotul.

– Chiar aşa?

– Da, da! Într-un ziar mai vechi. Aici, îi arătă cu un deget plin de unsoare:

„HOŢUL FANTOMĂ A FOST PRINS

AUTORITĂŢILE DIN STARPORT I-AU

MULŢUMIT MARELUI SPECIALIST

Cele un milion de credite jefuite de la Banca din Starport au fost recuperate de dl Magnus Ridolph, savant de renume şi detectiv independent, care, în dimineaţa aceasta, l-a predat poliţiei locale pe infractor, un oarecare Arnold McGurk, 35 de ani, astronaut în şomaj.”

De remarcat că timp de două săptămâni autorităţile din Starport nu putuseră oferi o explicaţie.

Arnold McGurk a refuzat să explice cum de a reuşit să devalizeze această bancă, considerată de maximă securitate, făcând doar unele aluzii la ajutorul pe care l-ar fi primit de la nişte «fantome».

Magnus Ridolph s-a arătat la fel de discret, astfel încât poliţia îşi mărturiseşte ignoranţa cu privire la «modus operandi» utilizat de infractor.

– Nu mi-ar fi trecut prin cap că sunteţi detectiv, îi zise pilotul, privindu-l cu respect. Cum să zic, nu păreţi genul...

– Mulţumesc, răspunse Magnus. Mă simt măgulit.

– Păreţi, mai degrabă, profesor sau dentist. (Magnus strâmbă din nas.) De fapt, domnule Ridolph, ce erau fantomele ălea de care se vorbea în articol?

– Ei, nişte prostii, îl asigură Magnus. Simple iluzii optice.

– Aha! exclamă pilotul, vrând să pară lămurit.
– Te-aş putea ruga să-mi faci un serviciu?
– Desigur! Cu cea mai mare plăcere.
Detectivul scrise în grabă ceva pe o filă din carnetul său.
– Te rog, du asta imediat la navă. Dă-i-o transmisionistului şi roagă-l s-o expedieze urgent prin ulrad special.
– Asta-i tot?
– Nu. O altă navă o să plece din Starport către Moritaba peste patru zile. Drumul îi ia şase zile, deci în zece zile va fi aici. Cu nava respectivă va sosi un pachet pentru mine. Aş dori să-l preiei dumneata la sosire şi să mi-l aduci aici de urgenţă cu elicopterul. La primirea lui îţi voi achita 200 de credite. OK?
– OK, încuviinţă pilotul. Am şi plecat.
– Mai e ceva, adăugă Magnus. Chestia asta e secretă. Ştii să-ţi ţii gura?
– Cred că nu m-aţi auzit trăncănind până acuma? Ne vedem peste zece zile.
– Hm! Hm!... N-ai cumva o plasă electrică în plus şi vreo baterie de rezervă? se interesă Magnus. Ştii, aş avea nevoie de o oarecare protecţie...
Reveni în camera sa, încărcat cu bagajele şi tot materialul electric pe care i-l putuse da pilotul. O jumătate de oră mai târziu, îşi contempla opera. Acum - se gândi el - este rândul indigenilor să-şi joace mutarea.
În pragul uşii se ivi un băştinaş - obraz ascuţit, brun-roşcat, ochi mari, nas lung şi fin, gură până la urechi, bărbie lungă şi îngustă.
– Rege vrea tu vii mănânci.
Îşi aruncă ochii cercetător prin cameră şi atinse cu mâna firele instalate de Magnus. *Sfârr! Crrrr!*
Indigenul icni şi sări cât colo.
– Hohoho! exclamă detectivul. Ce s-a- ntâmplat, băiete?
După ce ţopăi, înjurând în gura mare, acesta reuşi în cele din urmă să articuleze:
– De ce tu vrei arzi la mine?
– Ca să te-nvăţ să nu mai furi, îi explică didactic Magnus.
Indigenul pufni dispreţuitor:

– Eu furi ce ai tu tot. Eu hoţ mare. Eu furi şi rege. O zi eu furi ce are el tot. Atunci, eu rege. Eu în Challa mare hoţ, altu' nu este. Eu furi coroana de la rege.

– Şi apoi?

– Şi apoi...

– Da! Şi apoi? le răsună în urechi o a treia voce, dură şi furioasă. Regele Kanditter intră ca o vijelie şi-i trase una cu bastonul pe spinare. Indigenul chirăi ascuţit şi-o zbughi în tufişuri. Magnus îşi debranşă în grabă instalaţia, de teamă ca regele să nu încaseze şi el vreo descărcare electrică şi să-i rezerve şi lui acelaşi tratament.

Kanditter îşi coborî bastonul şi-l invită să-l urmeze.

– Hai noi mâncăm.

– Imediat, zise detectivul, luându-şi bagajele şi bateria la subsuoară. Invitaţia dumneavoastră constituie pentru mine, maiestate, o surpriză dintre cele mai agreabile. În ce mă priveşte, faptul că-mi aduc întotdeauna bagajele cu mine, oriunde m-aş afla, îmi măreşte pofta de mâncare.

– Tu prudent, hai? mormăi Kanditter zâmbind cu şiretenie.

Magnus aprobă plin de solemnitate din cap:

– Unul mai gură-cască s-ar trezi gol puşcă în doi timpi şi trei mişcări. Îl privi pe rege cu coada ochiului: Dar dumneavoastră cum reuşiţi să vă păziţi bunurile? Cred că posedaţi o mulţime de chestii extrem de tentante - baterii, microecrane şi altele.

– Nevastă meu păzeşte acum. Femeie prudentă foarte. Dacă ea ceva pierde, ai-ai- ai! Braţele lui lungi şi închise la culoare făcură un gest extrem de semnificativ.

– Aşa-i, femeile sunt într-adevăr extrem de necesare uneori, încuviinţă Magnus.

Merseră o vreme în tăcere.

– De ce tu vrei telex? întrebă brusc regele.

– Cristalul de telex, răspunse Magnus. vibrează, adică tremură foarte tare. Şi foarte, foarte, foarte repede. Noi îl folosim ca să ne trimitem vocea spre alte stele. Şi vocea noastră ajunge foarte, foarte departe şi foarte, foarte repede când vibrează cu telexul.

– Mda, zgomot prea mare, opină regele.

– Unde se află zăcămintele? întrebă plin de nevinovăţie Magnus. Am auzit multe lucruri frumoase despre ele.

Regele îl privi pieziş şi se mulţumi să surâdă enigmatic.

* * *

Zilele treceau, iar Magnus Ridolph, comod instalat în camera sa, şi le petrecea fie cugetând la noile descoperiri în domeniul matematicii, fie lucrând la redactarea unui studiu de concepţie proprie asupra programelor privind spaţiile alăturat-opuse.

Nu-l vedea aproape deloc pe Mellish, care se învârtea mai tot timpul în jurul regelui - bătându-l la cap, implorându-l, linguşindu-l fără ruşine - Tomko fiind afectat pazei bagajelor.

Cuşca electrificată a detectivului s-a dovedit eficace, în măsura în care, el fiind prezent în cameră, nu i s-a mai furat nimic. Când însă împrejurările îl obligau să iasă, îşi împacheta totul şi-şi ducea bagajele după el. Un asemenea procedeu nu ieşea deloc în evidenţă, nefiind o extravaganţă.

Peste tot puteau fi văzuţi indigeni cărându-şi tot calabalâcul în spinare, ambalat în nişte saci mari, confecţionaţi din toracele unei insecte arboricole. Mellish îl înzestrase pe Tomko cu un asemenea sac fixat pe piept, în care îngrămădise obiectele amintite în pariul cu Magnus Ridolph (sau mă rog, cele care îi mai rămăseseră).

Cu o oarecare nemulţumire, Magnus remarcase un grad sporit de înţelegere, ba chiar de familiaritate, între Mellish şi Kanditter. Stăteau la taclale ore întregi, omuleţul îi oferea tot timpul trabucuri, iar regele punea la bătaie vinul. O asemenea constatare îl făcea să mormăie nemulţumit. Dacă regele renunţa prin contract la drepturile sale, înainte ca el să fie pregătit să-şi joace cartea persuasiunii... ce fiasco personal!

Temerile sale cele mai rele părură să se justifice când Kanditter veni să-l caute în zona umbroasă care se întindea în faţa camerei sale.

– Bună ziua, maiestate, i se adresă curtenitor Magnus.

Kanditter întinse spre el indexul unei mâini lungi şi negricioase:

– Tu vine seară asta. Mâncare mult, băutură mult. Toată lumea trebuie vine.

– Un banchet? se interesă politicos Magnus Ridolph, cugetând cam care ar fi posibilităţile să nu se ducă.

– Seară asta, noi spunem la toată lume veste mare pentru Oameni-oameni. Mellish, el, bun, el, faci bine. El vrea numai telex, el nu vrea face rău ţară. Nu zgomot, nu om rău, dă bani mulţi.

– Aţi decis deci să-i acordaţi dreptul de exploatare lui Mellish?

– Mellish, bun, zise regele, privindu-l cu interes pe detectiv.

– Dumneavoastră, personal, ce profit realizaţi de pe urma acestui acord?

– Ce spui tu?

– Ce vă dă?

– A! Mellish face pentru mine maşinărie care se învârteşte. Tu stai în ea, cântă muzici. Bun pentru rege. Ăsta scrânciob este. Mellish face cinci bâlciuri aici, la Challa. Mellish foarte bun. Bun pentru Oameni-oameni. Bun pentru rege.

– Acum am înţeles.

– Tu vine seară asta, adăugă Kanditter şi, înainte ca Magnus să mai poată spune ceva, se îndepărtă.

Banchetul începu puţin după apusul soarelui, sub copertina de pânză din faţa palatului. Torţe, fixate de crengile arborilor, îşi proiectau lumina lor roşiatică şi tremurătoare asupra întregului peisaj, reflectându-se pe pielea brun-purpurie a indigenilor, făcând să sclipească coroana regelui şi valizele lui Magnus Ridolph, imobilizate ferm între genunchii proprietarului.

Masa propriu-zisă nu ocaziona prea multe ceremonii. Femeile aduceau platouri de lemn încărcate cu fructe, păsări fripte şi insecte-crevete, şi-i serveau pe bărbaţii aşezaţi în cerc pe jos. Magnus mâncă cu cumpătare câteva fructe, gustă din păsări, dar nu se atinse de insecte.

Când fură aduse cupele cu vin indigen, bău câteva înghiţituri, trăgând cu ochiul la Mellish, care vorbea cu regele, gesticulând cu jovialitate. Puţin după aceea, regele se ridică şi dispăru, iar Mellish se puse pe băut.

Ceva luminos, ca un meteor străpungând tenebrele într-un nor de flăcări, trecu pe lângă capul lui Magnus şi se zdrobi la picioarele sale, împrăştiind jerbe de scântei.

Detectivului îi mai veni inima la loc - nu era decât o torţă. Dar trecuse la un deget de capul lui! Neglijenţă, neglijenţă condamnabilă! Dar - îşi căută valizele împrejur - era oare într-

adevăr o neglijenţă? Valizele dispăruseră. Hm! Poate nu era vorba de o simplă întâmplare.

Magnus se lăsă pe spate. Îi dispăruseră nu numai lucrurile care făceau obiectul pariului, dar şi toată lenjeria de schimb, actele şi manuscrisul cu programele alăturat-opuse.

Kanditter reapăru în perimetrul iluminat şi strigă ceva, cu o voce stridentă. Toţi convivii amuţiră.

– Om acesta prieten la mine, arătă regele spre Mellish. El dat lucruri bune la Oameni- oameni. El dă maşinărie care învârteşte Oameni-oameni, el dă bâlci, el dă multă apă care bei şi face vesel. Mellish este bun! Mâine, Kanditter, regele la Oameni-oameni, dă la Mellish telex.

Se aşeză, şi rumoarea conversaţiilor reîncepu imediat. Mellish, clătinându-se pe scurtele lui picioare, se apropie de Magnus, care şedea înţepenit într-o atitudine ceremonioasă.

– Vezi, amice - i se adresă cu o voce răguşită -, uite aşa sunt eu în afaceri. Îmi iese întotdeauna ce-mi pun în gând.

– Remarcabil, absolut remarcabil!

– A! Că veni vorba, se prefăcu el că se uită împrejur, unde-ţi sunt valizele? Să nu-mi spui că ţi-au dispărut! Furate? Vai, vai, vai! Dar, la urma-urmei, dragă Ridolph, ce mai înseamnă în zilele noastre 50 000 de credite?

Magnus îi aruncă o căutătură dubios de blândă:

– Ai o concepţie mult prea largă despre bani.

Mellish făcu un gest viguros cu braţele şi-şi îndreptă privirea spre cealaltă latură a cortului unde se afla Kanditter.

– Pentru mine, banii n-au valoare, Ridolph. O dată obţinută concesiunea pentru telex - ba chiar şi fără ea, evenimentele vor avea loc după cum vreau eu.

– Sper, îi răspunse detectivul, ca evenimentele să se conformeze dorinţelor dumitale şi de acum înainte. Scuză-mă, însă cred că aud elicopterul apropiindu-se.

Se ridică şi se îndreptă grăbit spre luminiş. Când ajunse, pilotul tocmai cobora din cabină. Îl salută pe Magnus Ridolph şi strigă:

– V-am adus pachetul.

– OK! Magnus îşi pipăi buzunarele: Hopa... Derbedeii m-au uşurat şi de parale. Privindu-l plin de regret adăugă. Îţi plătesc ce ţi-am promis, mâine dimineaţă... plus un mic

supliment. Eşti bun să mă ajuţi să duc pachetul până la mine în cameră?

– Desigur.

Pilotul apucă pachetul cel lung de un capăt, Magnus de celălalt, şi porniră pe alee.

Pe la jumătatea drumului, se întâlniră cu Kanditter, care se holbă cu un interes considerabil la povara pe care o transportau.

– Asta ce este?

– A! exclamă detectivul. Aceasta este o maşinărie nouă, minunată, extraordinară!

– Mţ-ţ-ţ-ţ! plescăi regele din buze, privindu-i cum se duc.

Ajunşi în cameră, Magnus căzu câteva momente pe gânduri.

– Mai vreau să te rog ceva, zise el. Poţi să-mi laşi până mâine dimineaţă lanterna ta?

Pilotul i-o întinse.

– Aveţi însă grijă să nu v-o fure!

Magnus ridică indiferent din umeri şi-i ură noapte bună. Rămas singur, tăie sfoara pachetului, desfăcu ambalajul, scoase dinăuntru un flacon, şi un conteiner paralelipipedic din aluminiu, prevăzut cu o fantă acoperită cu un material transparent.

Se uită înăuntru şi chicoti înveselit. Conteinerul părea plin de forme mişcătoare - nişte arătări diafane, abia vizibile. într-un colţ se găsea o sferă neagră, cu suprafaţa rugoasă şi corodată, cam de vreo 7 centimetri diametru.

Deschise flaconul, vărsă câteva picături din lichidul dinăuntru pe lanternă, după care o puse pe pat. Apoi cără conteinerul afară, se aşeză şi aşteptă. Trecură aşa vreo zece minute.

Aruncă o privire în cameră şi clătină satisfăcut din cap. Lanterna dispăruse. Intră şi, gânditor, îşi mângâie barba. Era mai bine să fie sigur, gândi el. Uitându-se afară, îl văzu pe pilot oprit în faţa camerei lui Mellish, discutând cu Tomko. Îl chemă.

– Eşti amabil să-mi păzeşti lucrurile până mă întorc? Lipsesc doar câteva minute.

– Nici o problemă, îi răspunse pilotul. Vedeţi-vă liniştit de treabă.

– Mă întorc numaidecât.

Sub privirea intrigată a bărbatului, mai vărsă câteva picături pe propria batistă, apoi porni pe alee spre apartamentele regale.

Îl găsi pe Kanditter sub umbrar, consumând restul de vin rămas de la banchet. Îl salută plin de curtoazie.

– Cum ajuns maşinăria ta?

– În perfectă stare de funcţionare, maiestate, zise Magnus. A fabricat deja o ţesătură care face orice metal să strălucească precum soarele. Ca dovadă a prieteniei pe care v-o port, vă rog să-mi permiteţi să v-o fac cadou.

Kanditter înşfăcă batista:

– Tu zici, face strălucească?

– Ca aurul, maiestate. Ca un cristal de telex.

– Aha! exclamă regele şi-i întoarse spatele.

– Vă doresc noapte bună, zise detectivul şi plecă spre casă.

După ce îi mulţumi pilotului şi-l lăsă să plece, îşi frecă satisfăcut palmele, deschise conteinerul de aluminiu, scoase bila neagră şi o aşeză pe pat. Plutind prin aer, alunecând, ţopăind, două, patru, şase, apoi vreo duzină de mici arătări impalpabile ţâşniră din cutie, agitându-şi membrele arachneene, confundându-se cu umbrele, uneori abia vizibile, de cele mai multe ori doar bănuite.

– Duceţi-vă, exclamă Magnus. Mergeţi, dragii mei spiriduşi. Aveţi multe de făcut.

Douăzeci de minute mai târziu, o mică siluetă fantomatică apăru din exterior, sări pe pat şi depuse o baterie lângă sfera întunecată.

– Bravo! zise bărbatul. Hai, du-te înapoi!

A doua zi dimineaţă, Ellis B. Mellish fu trezit de o hărmălaie neobişnuită venind dinspre pavilionul regal. Ridicînd capul de pe pernă, privi afară cu ochii încă tulburi şi congestionaţi.

– Spune-le să nu mai facă tărăboi! Îmi crapă capul…

Tomko, care dormea cu mâinile şi picioarele în cruce pe bagaje, se sculă greoi, scutură din cap şi, clătinându-se nesigur, se apropie de uşă şi privi afară.

– O mulţime de băştinaşi s-a adunat în faţa reşedinţei regale. Urlă ceva, dar nu înţeleg ce.

În deschiderea uşii se ivi o faţă prelungă brun-purpurie.

– Regele zice tu venit imediat.

Mellish mârâi ceva nedesluşit şi se întoarse pe partea cealaltă:

– Bine, bine! Spune-i c-am să vin.

Băştinaşul se retrase.

– Ce sălbatici! mormăi omuleţul, apoi, în cele din urmă, se sculă. Îşi dădu cu puţină apă rece pe faţă, continuând să bolborosească: Abia aştept să plec! Parcă sunt în evul mediu!

Tomko îi întinse un prosop curat.

Mellish ieşi într-un târziu şi se îndreptă grăbit spre palat. Mulţimea nu părea să aibă de gând să se împrăştie. Ba, din contră, lăsa impresia să fi sporit. Grupuri, grupuri de Oameni-oameni se formau şi reformau sporovăind zgomotos.

Mellish se opri şi privi peste capetele mulţimii. Rămase cu gura căscată de parcă s-ar fi aflat în faţa unei freze stomatologice mânuite de un dentist diletant.

– Bună dimineaţa, Mellish, rosti Magnus Ridolph.

– Ce cauţi aicea? lătră Mellish. Unde-i regele?

Magnus trase un fum adânc din ţigară, scutură scrumul şi se aşeză picior peste picior.

– Acum, eu sunt regele... Adică Regele Hoţilor.

– Eşti nebun?

– Câtuşi de puţin! îi răspunse liniştit. Port coroana - *ergo,* sunt regele.

Cu vârful pantofului îl îmboldi pe un indigen prosternat cu faţa la pământ:

– Hai, Kanditter, spune-i-o tu.

Fostul monarh îşi întoarse capul:

– Magnus rege acum este. El furat coroana. El rege este. Lege de la Oameni-oameni aşa este. Magnus mare hoţ este.

– E ridicol! pufni furios Mellish, făcând trei paşi înainte. Şi cu învoiala noastră cum rămâne, Kanditter?

– Cu mine va trebui să negociaţi - îi spuse dulce detectivul. Lui Kanditter i s-a retras orice drept de decizie.

– Nici vorbă! zbieră Mellish şi în ochii lui negri sclipea furia. Eu am încheiat o afacere cu Kanditter şi...

– Afacerea în cauză nu mai are nici o valoare, i-o tăie scurt Magnus Ridolph. Noul rege a anulat-o. Şi, totodată - fiindcă veni vorba - în privinţa pariului nostru de 50 000 de credite, am constatat că, în afara ceasului, absolut toate celelalte bunuri ale

mele se află încă în posesia mea, plus o bună parte din cele ce vă aparţineau. Furate în mod cinstit, în baza decretului regal.

Omuleţul îşi muşcă buzele, apoi, brusc ridică privirea:

– Dar zăcămintele de telex... ştii unde sunt?

– Este de la sine înţeles.

– Păi, atunci - zise Mellish, apropiindu-se încruntat -, eu... sunt... un om rezonabil.

Magnus îşi înclină capul şi începu să mânuiască distrat comenzile pistolului laser, pe care îl scosese din buzunar:

– Iată una din comorile lui Kanditter... pardon, parcă spuneaţi ceva?

– Că sunt un om rezonabil, se bâlbâi Mellish, oprindu-se.

– Atunci veţi fi de acord cu mine că cinci sute de mii de credite sunt un preţ acceptabil pentru concesionarea telexului. De asemenea, mi-ar plăcea să aveţi în vedere şi un mic procent - să zicem unu la sută la brut -, ceea ce nu mi se pare deloc exorbitant. Sunteţi de acord?

Mellish se clătină pe picioare. Cu un gest nervos, îşi trecu mâna peste obraz.

– În plus, continuă Magnus, îmi mai datoraţi o sută de mii de credite, despăgubire pentru jefuirea proprietăţii mele de pe Ophir, fără a mai pomeni de cele cincizeci de mii - miza pariului nostru.

– Ce dracu', n-o să le iei cu tine pe lumea cealaltă...

– Aveţi două minute ca să vă hotărîţi, răspunse calm Magnus O dată expirat acest termen, voi transmite prin ultra-radio un mesaj de înscriere a concesiunii pe numele meu, comandându-mi totodată materialul de exploatare necesar.

– Regele Hoţilor!...cedă Mellish total copleşit. Regele vampirilor!... Regele şantajiştilor!... Asta ţi se potriveşte cel mai bine!... Bine... N-am încotro, îţi accept condiţiile.

– Fii bun şi completează-mi, te rog, un cec, îi sugeră detectivul şi, pentru buna regulă, să încheiem şi un contract stipulând termenii acordului nostru. Imediat după depunerea cecului şi virarea sumei respective în contul meu, vă voi comunica informaţiile dorite.

Mellish încercă să protesteze împotriva durităţii neaşteptate a unui asemenea târg, însă, întâlnind privirea ochilor albaştri ai lui Magnus Ridolph, se opri în mijlocul frazei, întoarse capul şi strigă peste umăr:

– Tomko! Tomko, unde dracu' eşti?
– Aici, domnule.
– Dă-mi carnetul de cecuri.
Tomko ezită.
– Hai o dată!
– Ne-a fost furat, domnule
Magnus Ridolph ridică mâna:
– Păstraţi-vă calmul, vă rog, domnule Mellish. Nu-l mai mustraţi pe colaboratorul dv. Dacă nu mă înşel, cred că respectivul articol să află printre bunurile mele personale.

* * *

Noaptea se lăsase peste Challa şi satul era tăcut. Câteva focuri mai ardeau încă, proiectând reflexe roşietice pe stâlpii care susţineau colibele.
Două umbre se strecurau în lungul aleii acoperite de frunze uscate. Prima dintre ele, mai mătăhăloasă, se opri şi deschise o uşă.
Clac! Pac! Sfârrrr!
– Au! zbieră Mellish. Ai! Văleu!
Zbânţâielile şi ţopăiturile lui sfârşiră prin a debranşa circuitul. Curentul se întrerupse şi omuleţul rămase locului gâfâind.
– Da? se făcu auzită o voce blajină. Cine-i acolo?
Mellish păşi înainte şi-şi aţinti lanterna în ochii lui Magnus Ridolph, care clipi orbit.
– Fii amabil şi ia-mi lumina din ochi, protestă acesta. La urma-urmei, sunt Regele Hoţilor şi am şi eu dreptul la puţină consideraţie.
– Cum să nu, îi răspunse Mellish sarcastic. Prea bine, maiestate. Tomko, ocupă-te de lumină.
Tomko puse lanterna pe masă, astfel încât spotul luminos să se difuzeze în întreaga încăpere.
– E cam târziu pentru o vizită, observă Magnus, strecurându-şi mâna sub pernă.
– Ei, alo, fără de-astea! lătră Mellish, îndreptând spre el un pistol nuclear. Încă o mişcare şi te-am sleit!
– În fond, ce doriţi? întrebă detectivul, ridicând resemnat din umeri.
– Mai întâi de toate, zise Mellsih instalându-se confortabil într-un fotoliu, vreau cecul meu şi contractul. În al doilea rând,

vreau să ştiu unde sunt zăcămintele, în al treilea rând, vreau coroana. Pentru că mi se pare că, pe-aici, ca să obţii ce vrei trebuie să fii rege. Ceea ce am intenţia să fiu. *Tomko!* strigă el peste umăr.

– Da, domnule.

– Ţine pistolul ăsta. Şi trage-n el fără milă dacă mişcă.

Tomko apucă mândru pistolul.

Mellish se răsturnă pe spate în fotoliu şi- şi aprinse o ţigară de foi:

– Ia spune-mi, Ridolph, cum dracu' ai ajuns tu rege? Ce-i cu zvonurile astea despre fantome?

– Aş prefera să nu atingem acest subiect.

– *Vorbeşte!* silabisi ameninţător omuleţul Să nu-ţi închipui c-o să-mi pară rău de tine!

Magnus aruncă o privire lui Tomko, care îşi ţinea pistolul cu amândouă mâinile, vizându-l:

– Cum doriţi... Ce ştiţi despre planeta Archaemandryx?

– Am auzit vorbindu-se despre ea... E pe undeva prin sistemul Argo.

– Eu, personal, am fost pe Archaemandryx, continuă Magnus. Una dintre cunoştinţele mele spunea că este o planetă ciudată, din multe puncte de vedere. Este o lume a metalelor, cu munţi întregi de siliciu metalic...

– Lasă vraja! se răţoi mitocăneşte Mellish. Treci la subiect!

Detectivul suspină a reproş, dar continuă:

– Printre făpturile care populează această planetă se numără nişte fiinţe aproape gazoase, pe care dumneata le numeşti fantome. Acestea trăiesc în colonii, fiecare dintre ele grupate în jurul unui nucleu. Iar nucleul respectiv furnizează energia pentru întreaga colonie. Fantomele îi aduc combustibilul, ca să zic aşa, şi el difuzează energia pe o anumită lungime de undă. Combustibilul este uraniul, şi orice compus uranifer este imediat colectat şi transportat la nucleu.

Or, această cunoştinţă a mea s-a gândit: să dea o utilizare lucrativă acestei însuşiri particulare - de unde, ideea spargerii de la Starport. În consecinţă, a adus o colonie pe Noua Aquitanie, apoi a stropit un oarecare număr de bancnote de 100 de credite cu o soluţie aromatizată de uraniu şi le-a depus la Bancă. După aceea nu i-a mai rămas decât să deschidă

conteinerul şi să aştepte ca fantomele să-i aducă pe tavă, acasă, milioanele de bancnote impregnate cu uraniu.

Din întâmplare, mă aflam acolo când l-au arestat. De fapt, adăugă bărbatul, netezindu-şi cu palmele cămaşa de noapte dungată alb-albastru, am jucat şi eu un oarecare rol în respectivul incident. Cu toate acestea, atunci când autorităţile m-au întrebat cum fusese înfăptuit jaful, întreaga colonie deja dispăruse.

– Acum m-am prins, încuviinţă Mellish satisfăcut. Pur şi simplu l-ai convins pe nerodul de rege să-şi mânjească cu uraniu toate avuţiile şi după aia ţi-ai asmuţit drăcoveniile.

– Întocmai.

– Dă-mi acum coordonatele zăcămintelor, zise omuleţul slobozind un colac de fum.

– O asemenea informaţie, oftă Magnus, nu vă voi comunica decât după ce îmi voi fi încasat cecul.

Surâsul lui Mellish deveni ameninţător:

– Ba o să mi-o spui *acum,* cât mai eşti în viaţă - ori îl voi întreba mâine pe Kanditter, când tu vei fi mort. Îţi dau zece secunde ca să te hotărăşti.

Magnus înălţă din sprâncene uimit:

– Aţi omorî pentru aşa ceva?. îl privea pe Tomko, care, cu fruntea şiroind de sudoare, ţinea strâns cu amândouă mâinile pistolul nuclear.

– Tu ne obligi, zise Mellish. Opt… nouă… *zece!* Ai de gând să vorbeşti?

– Dar nici nu-mi pot închipui că…

Mellish privi spre Tomko:

– Trage!

Tomko începu să clănţăne din dinţi, în timp ce mâinile îi tremurau, scăpate de sub orice control.

– Trage o dată! zbieră omuleţul.

Tomko închise ochii şi apăsă pe trăgaci. *Clic!*

– Ar fi trebuit poate să vă spun, zise Magnus, că printre primele obiecte aduse de fantomele mele s-au numărat încărcătoarele pistolului dv., care, după cum desigur ştiţi, conţin capsule de uraniu. Îşi scoase de sub pernă propriul său pistol laser şi continuă: Şi acum, domnilor, vă doresc noapte bună. S-a făcut deja târziu şi mâine veţi avea tot timpul ca să achitaţi

amenda de 50.000 de credite, cu care se pedepseşte delictul pe care l-aţi comis.

– Ce delict... care delict? bolborosi Mellish. Nu poţi dovedi nimic!

– Cum, domnilor, dar perturbarea odihnei Regelui Hoţilor constituie o crimă de cea mai mare gravitate, îi asigură afabil detectivul Cu toate acestea, dacă aveţi de gând s-o întindeţi, poteca ducând la Gollabolla începe chiar în spatele aleii. Vă asigur că nu veţi fi urmăriţi.

– Eşti nebun! O să crăpăm în junglă!

– Cum doriţi, le răspunse Magnus pe acelaşi ton amabil. În orice caz, vă doresc noapte bună.

Traducere Mihaela şi Cristian Ionescu